

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: A rendőrség.

Forrás: Bpost

Bp.

1916 I. 25.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás	
Tárgy	351.74
Hely	
Idő	"1916"
Személy	
Helyszám	35174, 1916

A rendőrség.

*

A királyi kegynek nincsen mértani vonalakkal meghatározható terjedelme. A kisugárzó ereje pontosan odáig hat, ahol érdemeket talál. A körzet néha-néha összeszűkül, néha kiszélesül, mindig aszerint, hogy a polgári munka milyen tömegű hőenergiával gyújtja sugárzóra a fejedelmi igazságosságot. Ugy kell lenni, hogy ez az igazságosság mindig kész a jutalmazásra, de érdemeket, amelyeket megjutalmazhatna, nem mindig talál. Most talál. Olyan széles ívben ragyogott a királyi elismerés a napokban, mint már régen nem. Alig van az állami közigazgatásnak olyan ága, amely a gyönyörű csillaghullás alatt árnyékban maradt volna. Mindenhová jutott el egy-egy fénykéve: a miniszteriumokba, a vasut-, a posta- és a táviróhivatal büroíba. És jutott egy pár fénykéve a rendőrségnek is. A főkapitány és a törzskara és az altiszti állomány és maga a legénység, a polgári rendőrség és a nem polgári — mind kapott kitüntetést.

A nem dekorált társadalom rendszerint fölényes kézlegyintéssel intézi el ezeket a dolgokat. Az allűrjeink arisztokratikusak, a hajlamaink demokratikusak, de a modorunk egy kicsit rusztikus még, hát a kitüntetésekkel szemben közömbösséget affektálunk. De nem kell hinni, hogy magával az érdemmel szemben is közömbös a magyar társadalom. Annyira nem az, hogy alattomban ezren és ezren osztzkodnak minden kitüntetésben. Büszkék vagyunk

rá, hogy ez vagy az az érdem a mi sorainkból magaslott ki és ha nem is mondjuk, de úgy érezzük, mintha abban az érdemben nekünk is részünk volna. És a kis nemzeti vagy faji, vagy osztályhiúság senkit se bántson, mert az alapjában nem egyéb, mint a tisztességes munkával való szolidaritásunk.

Fogadni lehetne, hogy az egész főváros büszke a rendőrség kitüntetésére, pedig a rendőrség általában nem a legnépszerűbb intézmény. Sokkal nélkülözhetlenebb, semhogy elnézhetnénk fölötte, de éppen az bosszant minket, hogy nélkülözhetlen és hogy éppen miattunk az. Aztán azt sem tudjuk neki megbocsátani, hogy hivatásánál fogva egy jó emelettel a polgári társadalom fölött építi a kilátótornyait. Az a tudat is kellemetlen, hogy állandóan kontroll alatt állunk és ez a kontroll nem egészen ok nélkül való, egy kicsit megérdemeljük. Ezért aztán nem népszerű.

A rendőrség az egyetlen intézmény, amelynek belső értéke nehezen mérhető meg a népszerűség mérőszalagján. És különösen a pesti rendőrség igen sokszor akkor állott a kötelességteljesítés legmagasabb ormán, mikor legszűkebben mérte ki neki rokonszenvét a társadalom.

Azonban az is igaz, hogy az utolsó évtizedekben nem volt olyan periodusa a fővárosnak, amely annyi energiát, körültekintést, tudást, kitartást követelt volna a rendőrségtől, mint ez a háborús időszak.

Uj emberrétegeket, új ambíciókat, új szenvedélyeket, új törekvéseket és új bűnököt vetett fel a háború. Az érvényesülésnek és a gazdagodásnak eddig teljesen ismeretlen módjai szinte anakronizmusokká sülyesz-

tették le a rendőrség évtizedes tapasztalatait. A bűnügyi statisztika sok rubrikája kitöltetlen maradt, ellenben új rubrikákkal gazdagodott. Mindez új és több munkát jelentett.

Egy kevésbé jól megszervezett rendőrség megroskadt volna e képtelenül felhalmozódott terhek alatt. Boda Dezső rendőrsége nemcsak, hogy ezt a terhet elbirta, de vállalt olyanokat is, amelyek egyébként nem az ő hatáskörébe tartoznának. Csak az élelmiszer-piacok ellenőrzését említjük; aztán a hadseregszállítások kapcsán felmerült sziszifuszi munkát.

És mindezt erősen lecsökkent állománnyal győzte a rendőrség. A tisztikar, a detektívtestület és a legénység egyharmadrésze a haretéren van és szinte fölösleges mondani, hogy ott is kitünő katonák. Hiszen ez természetes, mikor ők békeidőben is katonák. Ők azok a kombattánsok, akik mindig fegyverben vannak és akiket sohasem szabadságnak. Nekik még a legbékésebb idő sem ad pihenőt, a háború meg éppenséggel fokozottabb munkát követel tőlük.

A főváros államrendőrsége becsülettel állta meg helyét e nehéz napokban. Ha nem tulzás azt állítani valakiről, hogy emberfeletti munkát végez, akkor inkább lehetne azt a jóízű ellen való vétkezés nélkül a rendőrről állítani, mint bárkiről. Mindig talpon lenni, mindig virrasztani, mindig örködni, még fáradtan és kimerülten is kötelességet teljesíteni, igen közel jár a képességeknek ahhoz a vonalához, amelyen túl már az emberfelettség kezdődik. Mi mindazonáltal nem aggatjuk a rendőrségre az emberfelettség kétes jelzőjét. Az a legnagyobb dicsérete, hogy a legelsőtől a legutolsóig mind, mind egész ember.

A királyi kitüntetést megérdemelte a pesti rendőrség. Mindenki érzi ezt és mindenki büszke erre. Még a könnyelmű, mindent lekicsinylő Budapesten sem akad most olyan ember, aki fölényes kézlegyintéssel intézze el ezt a kitüntetést. Annyira demokraták és annyira rusztikusok nem vagyunk.

nyomda 1915.